

ønsker Forligsmæglingen gennemført ved Retten, altsaa at Lovbudet maatte lyde paa, at i de Tilfælde, hvor Klageren ikke ønsker at gaa til Forligskommissionen, men vil, at Forligsmæglingen skal foretages ved Retten, burde dette siges allerede i selve Stævningen eller Indkaldelsen. Dette er maasse Meningen; men det kunde vistnok være hensigtsmæssigt udtrykkeligt at sige det, og det er i alt Fald en Ændring, som det vilde være meget let at iærksætte; den kunde jo iærksættes med et Par Ord. Men ellers har jeg i og for sig ikke Noget at indvende imod det første Punktum af Forslaget; thi jeg kan ogsaa fra mit Standpunkt kun anse det for en Lettelse, at man i slige Smaasager kunde slippe med at møde een Gang. Det er jo heller ikke, naar man ser hen til Lovgivningens øvrige Regler, nogen særdeles stor Anomalie, der indføres ved denne Leilighed, idet det jo maa erindres, at i private Politisager er det saaledes, at Forligsmæglingen foretages af Dommeren, og der er jo et vist Slegtskab baade i Behandlingsmaaden og tillige i andre Retninger mellem private Politisager og disse smaa Gjældsager, der dreie sig om Bølg paa under 100 Rd. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at det forekommer mig, at en saadan Regel hverken vilde indeholde noget stort Brud paa den bestaaende Lovgivning og heller ikke kunde siges i Virkeligheden at have andre Betænkkeligheder ved sig. Derimod maa jeg med Hensyn til det andet Punktum af Ændringsforslaget bemærke, hvad jo vel ogsaa de fleste af de ærede Herrer ville have set, at det staaer i en saa fuldstændig Modsetning til de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget, at disse Ting ikke kunne gaa sammen. Dersom der skulde blive Flertal for Udvalgets Forslag, naaenlig dem under Nr. 7 og 8, saa vil det jo umulig kunne forenes dermed, at der i disse Smaasager skal indføres et Princip, diametralt modsat det, der gjælder i de store Sager. Mit Standpunkt med Hensyn til det andet Punktum i det omhandlede Ændringsforslag er derfor det, at jeg nu først vil se, hvorledes Afstemningen her falder ud, forinden jeg ønsker at udtale mig videre om det.

Formanden (Rabbe): Jeg turde gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at jeg har sat samtlige Ændringsforslag under Forhandling, saa at jeg bellager, at der ikke vil komme nogen saadan Leilighed mellem Ændringsforslagenes Afstemning.

Justitsministeren (Nellermann): Jeg vil dertil bemærke, at Loven i ethvert Fald vil komme til 3die Behandling, og jeg kan da maasse finde fornøden Leilighed dertil. Men jeg kan forresten gjerne tilføje, at det følger af sig selv, at forsaavidt Ændringsforslaget gaar ud paa, at Sagsførerne ikke ere udelukkede fra at møde som Guldmægtige, kan jeg ikke have Noget derimod,

eftersom det stemmer med Lovforslaget, som det kom fra mig. Hvad det andet Punkt derimod angaar, at Parterne ikke skulle være forpligtede til at give personligt Møde i disse smaa Sager, da vil jeg anse det for betænkeligt at gaa saa vidt; thi vel er det saa, at jo mindre Sagen er, desto ubehageligere er det at skulle være forpligtet til personligt Møde og i mange Tilfælde at skulle møde to Gange i Anledning af en Bagatel; men paa den anden Side maa man ogsaa erkjende, at jo mindre Sagens Gjenstand er, desto mere Sandsynlighed er der for, at Forlig kan tilveiebringes, naar Forligskommissionen faar Parterne i Tale, og desto mere Sandsynlighed er der for, at Parterne ville være tilgjengelige for den Betragtning, som man ikke vil undlade at gjøre gjældende for dem, at de ikke kunne staa sig ved at føre Proces om saa Lidt, og at de hellere maa se at komme til Forlig.

Steenstrup: Det er jo paa en Tid af Aaret, hvor Veiret meget ofte forandrer sig ganske pludseligt, og det lader næsten til, at der fra den Side af Salen, hvor der sidst mødte en voldsom Modstand mod Lovforslaget, som det da forelaa, er sket en Veirforandring, i alt Fald vil jeg sige, at havde det ærede Medlem her bag ved mig (Zauber) dengang udtalt sig som i Dag, da havde det Udvalg, som blev nedsat, ikke faaet det Indtryk af Sagen, som det fik. (Modsigelse fra Th. Nielsen). Ja, det skal det ærede Medlem lade staa, og jeg skal paa Forhaand erklære, kjøndt jeg er Medlem af Udvalget, at det Forslag, der foreligger fra det ærede Medlem og Andre, er det fornuftigste Forslag, der idag foreligger. Jeg skal hertil knytte den Betragtning, som det ærede Medlem ogsaa kom ind paa, at her ser man, hvad der kommer ud af absolut at ville forsige Noget a tout prix, thi det er dette, der har gjort, at Udvalget i sin Helhed har stillet disse Forslag. Man har overfor den Mulighed, at faae Loven, firet paa alle Kanter eller i alt Fald paa mange og derved givet Afkald paa, hvad man ansaa for det Bedste. Nu viser det sig, at man rimeligvis kan faae noget bedre, end hvad der foreligger fra Udvalget (Th. Nielsen). (Udeles ikke). Ja lader os se Enden. Jeg paaistaar altsaa, at det er meget heldigt, at vi fik dette Forslag frem idag itedetfor til 3die Behandling, thi saa havde Muligheden for at faae noget bedre ud været affaaeren. Det ærede Medlem udviklede saa slaaende den sande Stilling, som dette Forligsvæsen har overfor Folks Adkomst til at faae deres Ret igennem, at jeg saa godt som i Et og Alt tiltræder det, og maa sige, at det er omtrent det Samme, som jeg sagde ved første Behandling. Og naar det ærede Medlem her kommer saa aldeles i Modstrid med de Medlemmer, der fra hans Side ere repræsenterede i Udvalget, saa tillader jeg mig at staa fast, at det er, fordi det ærede Medlem i det praktiske Liv har